

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
11. juli 2002 *

I sag T-205/99,

Hyper Srl, Limena (Italien), ved advokaterne D. Ehle og D. Ehle, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J.-C. Schieferer, som befuldmægtiget, bistået af advokat M. Nuñez-Müller, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning REM 14/98 af 5. februar 1999, hvorved det fastslås, at sagsøgeren ikke havde ret til fritagelse for importafgifter på fjernsyn fra Indien,

* Processprog: tysk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 6. marts 2002,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1. Relevante retsregler

Bestemmelserne om fritagelse for importafgifter

- 1 Betingelserne for fritagelse for told, som finder anvendelse i den foreliggende sag, er fastsat i artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979

om opkrævning af import- og eksportafgifter (EFT L 175, s. 1), som ændret ved artikel 1, stk. 6, i Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7. oktober 1986 (EFT L 286, s. 1). Artiklen bestemmer følgende:

»[...] fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger [...] særlige forhold [...] og den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed«.

- 2 I henhold til artikel 4, stk. 2, litra c), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3799/86 af 12. december 1986 om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 4a, 6a, 11a og 13 i forordning nr. 1430/79 (EFT L 352, s. 19) foreligger der ikke i sig selv særlige forhold som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, »når der for varer, der angives til fri omsætning med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, endog i god tro fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige til opnåelse af denne præferencetoldbehandling«.
- 3 Hvad angår de i denne sag relevante bestemmelser for proceduren ved fritagelse for importafgifter skal der henvises til artikel 235-239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) og artikel 878-909 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1).
- 4 Det fremgår bl.a. af disse bestemmelser, at den administrative procedure for fritagelse for importafgifter består af to etaper. Den toldpligtige skal først indgive en ansøgning om fritagelse til »bogføringstoldstedet« — det toldsted, i hvis distrikt den vare, der har givet anledning til bogføring af de af ansøgningen om fritagelse omfattede import- eller eksportafgifter, befinder sig — som sender ansøgningen til »den besluttende toldmyndighed«, som er den nationale

myndighed, der er beføjet til at tage stilling til ansøgningen (artikel 879 i forordning nr. 2454/93). Finder denne myndighed ikke grundlag for at imødekomme ansøgningen, kan den efter gældende bestemmelser uden at indgive ansøgningen til Kommissionen træffe beslutning om ikke at imødekomme ansøgningen. Når toldmyndigheden derimod ikke er i stand til, på grundlag af bestemmelserne i artikel 899 ff. i forordning nr. 2454/93, der opregner en række situationer, i hvilke det er eller ikke er berettiget at indrømme fritagelse, at træffe afgørelse, og »ansøgningen indeholder begrundelser, der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed«, forelægger den medlemsstat, hvorunder den pågældende myndighed hører, sagen for Kommissionen (artikel 905, stk. 1, i forordning nr. 2454/93). De sagsakter, der fremsendes til Kommissionen, skal indeholde alle de oplysninger, som er nødvendige for en fyldestgørende behandling af den forelagte sag, samt en erklæring, der er underskrevet af den person, der ansøger om fritagelse, og hvori ansøgeren attesterer, »at han har kunnet gøre sig bekendt med sagsakterne, og enten giver udtryk for, at han ikke har noget at tilføje, eller påpeger alle yderligere forhold, som det forekommer ham vigtigt at få med« (forordningens artikel 905, stk. 2). Derpå, efter at have hørt en ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne, forsamlet i Toldudvalget med henblik på at behandle den foreliggende sag, »træffer Kommissionen beslutning om, hvorvidt den særlige situation, der er til behandling, berettiger eller ikke berettiger til at indrømme [...] fritagelse« (forordningens artikel 907, stk. 1). Denne beslutning skal træffes senest ni måneder efter Kommissionens modtagelse af de sagsakter, som medlemsstaten har fremsendt (forordningens artikel 907, stk. 2), og skal snarest muligt meddeles den pågældende medlemsstat (forordningens artikel 908, stk. 1). Det er på grundlag af denne kommissionsbeslutning, den besluttende toldmyndighed skal træffe endelig afgørelse om den forelagte ansøgning (forordningens artikel 908, stk. 2).

- 5 Det bemærkes i øvrigt, at forordning nr. 2454/93, efter at Kommissionens forordning (EF) nr. 1677/98 om ændring af denne forordning (EFT L 212, s. 18) er trådt i kraft den 6. august 1998, indeholder en ny artikel 906a, hvori bestemmes:

»Når Kommissionen påtænker at træffe en beslutning, der ikke er gunstig for den part, som har anmodet om [...] fritagelse, underretter den når som helst under den

i artikel 906 og 907 omhandlede procedure skriftligt denne part om sine indvendinger samt om alle de dokumenter, hvorpå disse indvendinger er baseret. Den part, som har anmodet om [...] fritagelse, redegør skriftligt for sine synspunkter inden for en måned, regnet fra den dato, indvendingerne blev afsendt. Har parten ikke givet sine synspunkter til kende inden for denne frist, anses den for at have givet afkald på muligheden for at tilkendegive sin holdning.«

Den generelle toldpræferenceordning, der gælder for varer med oprindelse i Indien

- 6 Rådets forordning (EØF) nr. 3831/90 af 20. december 1990 om anvendelse af generelle toldpræferencer i 1991 for visse industrivarer med oprindelse i udviklingslande (EFT L 370, s. 1), der finder anvendelse i denne sag, indrømmer generelle toldpræferencer bl.a. for industrielle færdigvarer og halvfabrikata fra udviklingslande.
- 7 Det bestemmes i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 3831/90, at fra den 1. januar og indtil den 31. december 1991 suspenderes satserne i den fælles toldtarif for varer omfattet af forordningen (herefter »præferenceordningen«). Denne foranstaltning blev ved Rådets forordning (EØF) nr. 3587/91 af 3. december 1991 (EFT L 341, s. 1) forlænget for perioden fra den 1. januar til den 31. december 1992.
- 8 Republikken Indien var blandt de lande, der var omfattet af den toldpræferenceordning, der blev indført ved forordning nr. 3831/90 (artikel 1, stk. 2, andet led, sammenholdt med bilag III). Listen over de varer, der var omfattet af ordningen, omtaler bl.a. farvefjernsyn henhørende under toldposition 8528 (artikel 1, stk. 1, sammenholdt med bilag I).

- 9 For at bestemme varers oprindelse, og følgelig om de er omfattet af præferenceordningen, henviser artikel 1, stk. 4, i forordning nr. 3831/90 til de regler, der er fastsat i Kommissionens forordning (EØF) nr. 693/88 af 4. marts 1988 om definitionen af begrebet varer med oprindelsesstatus til brug ved anvendelsen af de toldpræferencer, der af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab indrømmes visse varer fra udviklingslande (EFT L 77, s. 1).

Reglerne om definition af varers oprindelse

- 10 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 693/88 bestemmer:

»[...] følgende varer [anses] for varer med oprindelsesstatus i et præferenceberettiget land [...]:

- a) varer, som er fuldt ud fremstillet i det pågældende land
- b) varer, der er fremstillet i det pågældende land, og til hvis fremstilling der er medgået andre end de under litra a) nævnte varer på betingelse af, at disse varer er undergået en tilstrækkelig bearbejdning eller forarbejdning [...]«.

- 11 Sammenholdes artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 693/88 og bilag III til forordningen, fremgår det, for så vidt angår de farvefjernsyn, der henhører under toldposition 8528, at når der ved fremstillingen af disse produkter

anvendes materialer, der ikke er omfattet af toldpræferencerne, kan de anses for at have undergået tilstrækkelig bearbejdning eller forarbejdning, når værdien af alle materialer uden oprindelsesstatus ikke overstiger 40% af den færdige vares pris af fabrik.

- 12 Varer med oprindelse i henhold til forordning nr. 693/88 kan ved fremlæggelse af et oprindelsescertifikat, formular A, i princippet indføres i Fællesskabet med de fordele, som bestemmelserne om toldpræference giver. Dette certifikat er enten udstedt af toldmyndighederne eller andre regeringsmyndigheder i det eksporterende land »på betingelse af, at dette land [...] bistår Fællesskabet ved at lade toldmyndighederne i Fællesskabet efterprøve dokumentets ægthed eller nøjagtigheden af oplysningerne vedrørende de pågældende varers virkelige oprindelse« (artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 693/88). Certifikatet skal fremlægges for toldmyndighederne i den medlemsstat, hvor indførslen sker (forordningens artikel 9).
- 13 Da certifikatet udgør adkomstdokumenter for anvendelse af bestemmelserne om toldpræference, påhviler det de kompetente myndigheder i det eksporterende land at foretage de nødvendige skridt til at undersøge varernes oprindelsesstatus og til at kontrollere de øvrige oplysninger i certifikatet (artikel 19 i forordning nr. 693/88). Med henblik herpå har de kompetente myndigheder bl.a. ret til at kræve yderligere dokumentation forelagt eller til at foretage enhver kontrol, som de måtte finde passende (forordningens artikel 20, stk. 5).
- 14 Hver gang de kompetente toldmyndigheder i Fællesskabet har begrundet tvivl hvad angår et oprindelsescertifikats ægthed eller rigtigheden af oplysningerne vedrørende de omhandlede varers oprindelse, udføres en efterfølgende undersøgelse af rigtigheden og ægtheden af certifikatet (artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 693/88). Med henblik herpå tilbagesender toldmyndighederne certifikatet til de kompetente myndigheder i det eksporterende land, om fornødent med angivelse af de formelle eller reelle årsager, der efter deres mening berettiger en undersøgelse (artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 693/88).

- 15 Når der fremsættes anmodning om en efterfølgende undersøgelse, skal undersøgelsen foretages, og resultatet meddeles toldmyndighederne i Fællesskabet inden for en frist på højst seks måneder. Resultaterne skal gøre det muligt at afgøre, om det omtvistede oprindelsescertifikat kan finde anvendelse for de udførte varer, og om disse varer er berettigede til toldpræference (artikel 27, stk. 1, i forordning nr. 693/88).

2. Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

De omtvistede indførsler

- 16 Sagsøgeren er et italiensk selskab med hjemsted i Limena (Italien). Selskabet har importeret to sendinger af 700 farvefjernsyn med oprindelse i Indien henhørende under toldposition 8528 (herefter »de omtvistede indførsler«). Disse fjernsyn var blevet fremstillet, solgt og eksporteret af selskabet Weston Electronics med hjemsted i New Delhi (Indien) (herefter »eksportøren«).
- 17 Fjernsynenes indiske oprindelse var attesteret ved to oprindelsescertifikater med referencenumrene 4371009 og 4649001, der efter anmodning fra eksportøren var udstedt af de indiske myndigheder i maj og i september 1992 (herefter »de omtvistede certifikater«).
- 18 I løbet af august og oktober 1992 blev fjernsynene overgivet til fri omsætning i Italien med tilladelse fra toldmyndighederne i Padova. På grundlag af de omtvistede certifikater indrømmede disse myndigheder som bogføringstoldsted toldpræferencer i henhold til forordning nr. 3831/90.

Tilbagekaldelsen af de omtvistede certifikater og de italienske toldmyndigheders påkrav

- 19 Ved skrivelse af 9. september 1994 meddelte Indiens ambassade i Bruxelles Kommissionen, at et antal oprindelsescertifikater, herunder de omtvistede certifikater, var blevet tilbagekaldt af de indiske regeringsmyndigheder.
- 20 Efter at de italienske toldmyndigheder af Kommissionen var blevet underrettet om tilbagekaldelsen, fremsatte de over for sagsøgeren den 8. marts 1995 krav om efterfølgende betaling af told på 33 101 795 italienske lire (ITL).

Den administrative procedure for de italienske myndigheder og for fællesskabsmyndighederne

- 21 Ved skrivelse af 20. september 1996 sendte sagsøgeren til toldkontoret i Padova en ansøgning om fritagelse for den told, som toldkontoret havde opkrævet.
- 22 Denne ansøgning blev fremsendt til det italienske finansministerium, som er besluttede toldmyndighed. Da finansministeriet var af den opfattelse, at betingelserne for fritagelse i den foreliggende sag var opfyldt, forelagde det ved skrivelse af 22. april 1998 i overensstemmelse med artikel 905, stk. 1, i forordning nr. 2454/93 sagen for Kommissionen.

- 23 Det bemærkes, at inden fritagelsesansøgningen blev fremsendt til Kommissionen havde sagsøgeren ved skrivelse af 10. december 1997 over for de italienske myndigheder tilkendegivet, at selskabet ikke havde bemærkninger til udkastet til ansøgning om fritagelse, og at de af de italienske myndigheder udarbejdede sagsakter var fuldstændige.
- 24 Kommissionen undersøgte sagen i lyset af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 og artikel 905 ff. i forordning nr. 2454/93 efter at have modtaget fritagelsesansøgningen fra de italienske myndigheder.
- 25 Ved skrivelse af 29. juli 1998 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den ikke ville imødekomme fritagelsesansøgningen, idet den havde begrundet tvivl om, hvorvidt der forelå særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Inden Kommissionen traf endelig beslutning, opfordrede den imidlertid sagsøgeren til at fremsætte sine eventuelle bemærkninger inden for en frist på to måneder.
- 26 Sagsøgeren besvarede Kommissionens skrivelse ved skrivelse af 25. august 1998, hvori selskabet udtalte sig om de forhold, som ifølge Kommissionen gav grund til ikke at indrømme toldfritagelse.
- 27 Efter at have gjort sig bekendt med disse bemærkninger hørte Kommissionen ekspertgruppen bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne, forsamlet i Toldudvalget, som fastsat i artikel 907, stk. 1, i forordning nr. 2454/93, inden den traf endelig beslutning. Ekspertgruppen behandlede sagen på mødet den 16. oktober 1998.

- 28 Kommissionen afviste ved beslutning REM 14/98 af 5. februar 1999 (herefter »den anfægtede beslutning«) den fritagelsesansøgning, den havde modtaget fra det italienske finansministerium. Beslutningen blev meddelt sagsøgeren den 9. juli 1999.

Retsforhandlinger

- 29 Ved stævning af 13. september 1999, registreret på Rettens Justitskontor den 15. september 1999, har sagsøgeren anlagt nærværende sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.
- 30 Ved kendelse afsagt af formanden for Tredje Afdeling den 13. september 2000 blev sagen udsat, indtil der var afsagt dom i de forenede sager T-186/97, T-187/97, T-190/97 — T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 — T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 og T-147/99, Kaufring m.fl. mod Kommissionen. Denne dom, hvorved de anfægtede beslutninger i samtlige sager blev annulleret, blev afsagt i offentligt retsmøde den 10. maj 2001 (Sml. II, s. 1337, herefter »dommen om tyrkiske fjernsyn«).
- 31 Ved skrivelse af 31. juli 2001 bad Retten Kommissionen fremkomme med sine bemærkninger om de procesretlige virkninger af dommen om tyrkiske fjernsyn i forhold til nærværende sag.

- 32 Ved skrivelse af 13. september 2001 meddelte Kommissionen Retten, at dommen om tyrkiske fjernsyn efter Kommissionens opfattelse ikke havde særlige procesretlige konsekvenser for nærværende sag, idet de faktiske omstændigheder og forløbet af proceduren i sagerne ikke kunne sammenlignes med forholdene i nærværende sag.
- 33 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og stille parterne visse skriftlige spørgsmål. I øvrigt har Retten efter sagsøgerens anmodning herom bedt Kommissionen fremlægge en række dokumenter, bl.a. rapporterne fra de undersøgelser, som den har foretaget i Indien, den korrespondance, der har fundet sted mellem Kommissionen og de indiske myndigheder, og de sagsakter, Kommissionen har modtaget fra de italienske myndigheder, og som Kommissionen har lagt til grund for den anfægtede beslutning. Parterne har inden for den fastsatte frist besvaret disse spørgsmål og anmodninger om fremlæggelse af dokumenter.
- 34 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 6. marts 2002.

Parternes påstande

- 35 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede beslutning annulleres.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

36 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

1. *Sammenfatning af anbringenderne*

37 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande gjort gældende, at princippet om retten til kontradiktion og artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 er tilsidesat.

38 I stævningen har sagsøgeren ligeledes anført, at den anfægtede beslutning er i strid med artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1). Sagsøgeren bekræftede efter et spørgsmål fra Retten i retsmødet imidlertid, at selskabet frafaldt dette anbringende.

2. Anbringendet om, at princippet om retten til kontradiktion er tilsidesat

Parternes argumenter

- 39 Sagsøgeren har gjort gældende, at princippet om retten til kontradiktion ikke er blevet overholdt under den administrative procedure. Dette anbringende består af to led.
- 40 Med det første led af anbringendet har sagsøgeren anført, at Kommissionen har tilsidesat princippet om retten til kontradiktion, idet den ikke har tilsendt sagsøgeren alle de dokumenter, som den har lagt til grund for den anfægtede beslutning.
- 41 Sagsøgeren har påpeget, at dette princip ifølge fast retspraksis indebærer, at enhver person, der berøres af en bebyrdende afgørelse, skal have mulighed for at gøre sine synspunkter gældende, i det mindste i relation til de faktorer, Kommissionen har baseret sin afgørelse på til skade for den pågældende (jf. Rettens dom af 19.2.1998, sag T-42/96, Eyckeler & Malt mod Kommissionen, Sml. II, s. 401, præmis 78). I øvrigt har selskabet understreget, at artikel 906a i forordning nr. 2454/93 afspejler dette princip, idet Kommissionen, når den agter at afvise en ansøgning om fritagelse, i henhold til bestemmelsen er forpligtet til skriftligt at underrette ansøgeren om alle sine indvendinger samt om alle de dokumenter, hvorpå disse indvendinger er baseret. Kommissionen skal desuden give ansøgeren lejlighed til at tage stilling til disse forhold.
- 42 Dette princip og artikel 906a er imidlertid ifølge sagsøgeren ikke blevet overholdt i den foreliggende sag, da sagsøgeren under den administrative procedure ikke

har haft aktindsigt i alle de dokumenter, som Kommissionen har lagt til grund for den anfægtede beslutning. Selskabet har påpeget, at det bl.a. ikke har haft aktindsigt i de indiske myndigheders meddelelser om tilbagekaldelse af de omtvistede certifikater, hvori grundene til tilbagekaldelsen og eksportørens holdning i denne forbindelse angives. Endvidere har sagsøgeren anført, at det hverken har haft aktindsigt i de rapporter, Kommissionens tjenestegrene har udarbejdet for så vidt angår importen af farvefjernsyn med oprindelse i Indien, eller i eventuelle konstateringer, som Kommissionen og de indiske myndigheder måtte være enige om med hensyn til disse varers oprindelse. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at selskabet ikke har modtaget nogen af disse dokumenter som bilag til Kommissionens skrivelse af 29. juli 1998, der blot indeholdt et kort resumé af sagen og nogle meget generelle bemærkninger om de undersøgelser og konstateringer, som de indiske myndigheder påstodes at have foretaget. Sagsøgeren har tilføjet, at skrivelsen fra den indiske ambassade af 9. september 1994, hvorved Kommissionen underrettes om tilbagekaldelsen af de omtvistede certifikater, først er kommet sagsøgeren i hænde som bilag til svarskriftet.

- 43 Sagsøgeren har i denne forbindelse bestridt Kommissionens argumentation, hvorefter princippet om retten til kontradiktion er blevet overholdt i den foreliggende sag, idet sagsøgeren den 10. december 1997 erklærede, at selskabet havde gjort sig bekendt med de italienske myndigheders sagsakter, og at det ikke havde noget at føje hertil. Selskabet har gjort opmærksom på, at selv om det fremgår af denne erklæring, at selskabet har haft aktindsigt i disse sagsakter, har det ikke desto mindre ikke haft aktindsigt i de andre dokumenter, som var i disse myndigheders besiddelse, herunder bl.a. den korrespondance, der var udvekslet med Kommissionen, og skrivelsen fra den indiske regering vedrørende tilbagekaldelsen af de omtvistede certifikater. Sagsøgeren har i øvrigt bestridt Kommissionens påstand om, at den ikke har føjet nogen akter til de af de italienske myndigheder fremsendte sagsakter.

- 44 Sagsøgeren har med det andet led af dette anbringende gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat sagsøgerens ret til kontradiktion, idet Kommissionen ikke har givet sagsøgeren aktindsigt i alle sagsakter, der vedrører importen af farvefjernsyn med oprindelse i Indien. Sagsøgeren har anført, at selv om Kommissionen med urette ikke har gentaget denne proceduremæssige garanti i artikel 906a i forordning nr. 2454/93, er retten til aktindsigt udtrykkeligt anerkendt i retspraksis.

- 45 Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 41 ovenfor (præmis 78-80), hvoraf det fremgår, at aktindsigt henhører under de proceduremæssige garantier, som har til formål at beskytte retten til kontradiktion, og herunder navnlig når den pågældende gør gældende, at Kommissionen har gjort sig skyldig i alvorlige forsømmelser. Ifølge sagsøgeren følger det ligeledes af denne dom, at Kommissionen har pligt til på begæring at give adgang til alle ikke-fortrolige administrative dokumenter vedrørende den anfægtede beslutning, og at Kommissionen ikke kan foretage en forhåndsudvælgelse af disse dokumenter, idet det ikke kan udelukkes, at dokumenter, som Kommissionen anser for irrelevante, kan have interesse for ansøgeren om fritagelse (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 81; jf. ligeledes på konkurrenceområdet Rettens dom af 15.3.2000, forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95 — T-39/95, T-42/95 — T-46/95, T-48/95, T-50/95 — T-65/95, T-68/95 — T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 491). Det er i øvrigt sagsøgers opfattelse, som det også fremgår af aktindsigten i sagsakterne i disse sager, at aktindsigten ikke er begrænset til ikke-fortrolige dokumenter, men ligeledes omfatter fortrolige dokumenter.
- 46 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at i den foreliggende sag har selskabet, til trods for, at det har anført, at Kommissionen har gjort sig skyldig i alvorlige forsømmelser, ikke haft nogen aktindsigt i Kommissionens dokumenter. Det er endvidere sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen på eget initiativ og uden opfordring fra sagsøgeren burde have gjort opmærksom på muligheden for en sådan aktindsigt som led i høringsproceduren.
- 47 I retsmødet har sagsøgeren i øvrigt gjort gældende, at den manglende meddelelse af de af Kommissionen udarbejdede rapporter efter selskabets opfattelse udgør en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 3, i Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292, s. 2) og artikel 12, 20 og 21 i Rådets forordning (EF) nr. 515/97 af 13. marts 1997 om gensidig bistand mellem

medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne (EFT L 82, s. 1), idet det fremgår af disse bestemmelser, at sådanne rapporter kan gøres gældende som bevisligheder under administrative procedurer og for domstolene.

- 48 Kommissionen har bestridt, at den under den administrative procedure har tilsidesat sagsøgerens ret til kontradiktion.

Rettens bemærkninger

Indledende bemærkninger

- 49 Når henses til det skøn, Kommissionen råder over, når den træffer beslutning om at anvende den generelle billighedsklausul i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, må det ifølge fast retspraksis navnlig i forbindelse med sager om godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter sikres, at de berørte parter har lejlighed til at udtale sig (jf. bl.a. dommen om tyrkiske fjernsyn, præmis 152 og den deri nævnte retspraksis). Dette resultat er så meget mere påkrævet, når Kommissionen som led i den enekompetence, den er tillagt i henhold til artikel 905 i forordning nr. 2454/93, vil fravige den nationale myndigheds indstilling for så vidt angår spørgsmålet, om betingelserne i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 er opfyldt (jf. Rettens dom af 9.11.1995, sag T-346/94, France-aviation mod Kommissionen, Sml. II, s. 2841, præmis 36).
- 50 Kontradiktionsprincippet indebærer, at enhver person, der berøres af en bebyrdende afgørelse, skal have mulighed for at gøre sine synspunkter gældende,

i det mindste i relation til de faktorer, Kommissionen har baseret sin afgørelse på til skade for den pågældende (jf. i samme retning Domstolens dom af 29.6.1994, sag C-135/92, Fiskano mod Kommissionen, Sml. I, s. 2885, præmis 40, og af 24.10.1996, sag C-32/95 P, Kommissionen mod Lisrestal m.fl., Sml. I, s. 5373, præmis 21).

- 51 De to led af anbringendet om, at princippet om retten til kontradiktion er tilsidesat, skal behandles i lyset af disse principper.

Første led: manglende fremsendelse af de dokumenter, som Kommissionen har lagt til grund for den anfægtede beslutning

- 52 Det er åbenbart, at sagsøgeren via Kommissionens skrivelse af 29. juli 1998 har haft mulighed for, inden den anfægtede beslutning blev vedtaget, at tage stilling til og gøre sine synspunkter gældende i relation til de faktorer, som ifølge Kommissionen gjorde afvisningen af ansøgningen om fritagelsen begrundet.

- 53 Sagsøgeren har ikke bestridt, at det forholder sig således. Selskabet har dog gjort gældende, at princippet om retten til kontradiktion er blevet tilsidesat, idet det ikke har haft aktindsigt i alle de dokumenter, som Kommissionen har lagt til grund for den anfægtede beslutning.

- 54 Det bemærkes i denne forbindelse, at Kommissionen i sine skriftlige indlæg og i retsmødet har præciseret, at den udelukkende har baseret den anfægtede beslutning på de sagsakter, som den fik tilsendt af de italienske myndigheder i overensstemmelse med artikel 905, stk. 1, i forordning nr. 2454/93.

- 55 Det fremgår imidlertid af den erklæring, sagsøgeren som led i den administrative procedure for disse myndigheder afgav den 10. december 1997, at selskabet havde haft aktindsigt i alle sagens akter. I modsætning til de foreliggende tilfælde i dommen om tyrkiske fjernsyn (præmis 182 og 183) fremgår det i øvrigt ikke af den anfægtede beslutning, at Kommissionen har baseret denne beslutning på andre dokumenter end dem, der er indeholdt i de af de italienske myndigheder fremsendte sagsakter. Navnlig er der ikke nogen dele af den anfægtede beslutning, der giver grundlag for, som det hævdes af sagsøgeren, at antage, at beslutningen er baseret på de rapporter, som Kommissionens tjenestegrene har udarbejdet for så vidt angår indførslen af farvefjernsyn med oprindelse i Indien, eller på konstateringer, som Kommissionen og de indiske myndigheder måtte være enige om med hensyn til disse varers oprindelse.
- 56 Det kan derfor fastslås, at sagsøgeren har haft aktindsigt i alle dokumenter, som Kommissionen har lagt til grund for den anfægtede beslutning.
- 57 Dette resultat ændres ikke af den omstændighed, at sagsøgeren har gjort gældende, at den erklæring, som selskabet afgav den 10. december 1997, udelukkende vedrørte den fritagelseansøgning, som det havde forelagt de italienske myndigheder, og som af de italienske myndigheder var blevet sendt til Kommissionen.
- 58 Det bemærkes, at sagsøgeren i replikken har anerkendt at være blevet bekendt med de italienske myndigheders sagsakter. I øvrigt har sagsøgeren fremlagt den ovennævnte erklæring i overensstemmelse med artikel 905, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 2454/93. Det fastsættes imidlertid udtrykkeligt i denne bestemmelse, at de sagsakter, der af de nationale toldmyndigheder fremsendes til Kommissionen, skal indeholde en erklæring fra ansøgeren om, at han har kunnet gøre sig bekendt med sagsakterne, og enten giver udtryk for, at han ikke har noget at tilføje, eller påpeger alle yderligere forhold, som det forekommer ham vigtigt at få med. Denne formalitet blev fastsat for, i overensstemmelse med de principper, som Retten har fastlagt i den i denne doms præmis 49 nævnte dom i sagen France-aviation mod Kommissionen (præmis 30-36), at sikre, at den

afgiftspligtige kan gøre sig bekendt med sagsakter, der er udarbejdet af de nationale myndigheder, inden sagsakterne fremsendes til Kommissionen (jf. i denne retning Rettens dom af 18.1.2000, sag T-290/97, Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, Sml. II, s. 15, præmis 44).

59 Eftersom sagsøgeren ikke har ønsket af gøre brug af den i bestemmelsen fastsatte mulighed for at gøre sig bekendt med de sagsakter, som de italienske myndigheder havde til hensigt at fremsende til Kommissionen, kan selskabet ikke efterfølgende påberåbe sig manglende aktindsigt i disse sagsakter for at gøre gældende, at dets ret til kontradiktion er blevet tilsidesat. Selv om de nationale myndigheder og fællesskabsmyndighederne i medfør af princippet om overholdelse af retten til kontradiktion pålægges visse proceduremæssige forpligtelser, indebærer princippet tillige, at den berørte skal udvise en vis agtpågivenhed. Er den berørte således af den opfattelse, at hans ret til kontradiktion ikke eller ikke i tilstrækkeligt omfang er blevet overholdt under den administrative procedure, påhviler det ham at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre sig, at dette er tilfældet, eller i det mindste i tide gøre den kompetente myndighed opmærksom herpå.

60 Hvad endelig angår den omstændighed, at skrivelsen af 9. september 1994 fra den indiske ambassade, som Kommissionen har erkendt i retsmødet, ikke indgår i de af de italienske myndigheder udarbejdede sagsakter, bemærkes, at hvor beklageligt det end er, at denne skrivelse ikke er blevet fremsendt under den administrative procedure, udgør dette ikke en tilsidesættelse af princippet om retten til kontradiktion. Det skal i den forbindelse understreges, som det også er gjort ovenfor, at dette princip kun indebærer, at den berørte skal kunne tage stilling til de dokumenter, som Kommissionen har lagt til grund for sin beslutning. Det fremgår imidlertid klart af beslutningen i den foreliggende sag, at Kommissionen ikke har lagt denne skrivelse til grund for sin vurdering af, hvorvidt betingelserne for fritagelse var opfyldt. Selv om den anfægtede beslutning udtrykkeligt henviser til denne skrivelse, for så vidt det deri konstateres, at de indiske myndigheder har tilbagekaldt en række oprindelsescertifikater, herunder de omtvistede certifikater, er det udelukkende for at begrunde, hvorfor de italienske myndigheder efterfølgende har besluttet at opkræve denne toldskyld, som sagsøgeren har ansøgt om fritagelse for. Kommissionen har imidlertid intet sted i den anfægtede beslutning henvist til denne skrivelse som begrundelse for afvisningen af fritagelsesansøgningen.

- 61 Henset til de ovenstående betragtninger må første led af dette anbringende derfor forkastes.

Andet led: tilsidesættelse af retten til aktindsigt

- 62 Hvad angår sagsøgerens argumentation, hvorefter den anfægtede beslutning udgør en tilsidesættelse af princippet om retten til kontradiktion, for så vidt Kommissionen ikke har givet aktindsigt i alle dokumenter, der vedrører den foreliggende sag, skal det indledningsvis understreges, at sagsøgeren under den administrative procedure ikke har anmodet om aktindsigt i disse dokumenter.
- 63 Det bemærkes, at kontradiktionsprincippet, som det fremgår af denne doms præmis 50, blot indebærer, at den berørte skal have mulighed for at gøre sine synspunkter gældende, i det mindste i relation til de faktorer, herunder de dokumenter, som Kommissionen har baseret sin afgørelse på til skade for den pågældende. Princippet stiller ikke krav om, at Kommissionen af egen drift skal give aktindsigt i alle dokumenter, der eventuelt måtte have relation til den sag, hvor der er forelagt en fritagelsesansøgning. Er den pågældende af den opfattelse, at sådanne dokumenter vil kunne tjene som bevis for, at der foreligger særlige forhold, og/eller at han ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller grov forsømmelighed, påhviler det ham i overensstemmelse med de bestemmelser, der af institutionerne er vedtaget med hjemmel i artikel 255 EF, at anmode om aktindsigt i disse dokumenter.
- 64 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, fremgår det ikke af retspraksis, at princippet om retten til kontradiktion indebærer, at institutionerne generelt set uden videre skal give aktindsigt i alle dokumenter, der måtte vedrøre forhold angående en sag.

- 65 Det bemærkes for så vidt angår den administrative procedure for toldfritagelse, at Retten i præmis 81 i dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, klart fastslog, at Kommissionen har pligt til på begæring af den berørte at give adgang til alle ikke-fortrolige administrative dokumenter vedrørende den anfægtede beslutning (jf. i samme retning dom af 17.9.1998, sag T-50/96, Primex Produkte Import Export m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3773, præmis 64). Foreligger der ikke en sådan begæring, er der derfor ikke en automatisk adgang til de dokumenter, Kommissionen råder over.
- 66 Endelig må sagsøgerens argumentation, hvorefter artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 2185/96 og artikel 12, 20 og 21 i forordning nr. 515/97 er tilsidesat, forkastes.
- 67 Da denne argumentation hverken uddyber nærværende anbringende eller udgør et anbringende, der støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er fremkommet under retsforhandlingerne, må den anses for et nyt anbringende, hvorfor den i henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement ikke kan antages til realitetsbehandling.
- 68 Det bemærkes i øvrigt, at selv om der skulle tages hensyn til denne argumentation, ville de pågældende bestemmelser være uden betydning i det foreliggende tilfælde. Således vedrører artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 2185/96 udelukkende udarbejdelsen og bevisværdien af de kontrol- og inspektionsrapporter, der udarbejdes af Kommissionens tjenestegrene under deres kontrolbesøg i medlemsstaterne. Hvad angår artikel 12, 20 og 21 i forordning nr. 515/97 fastsættes det heri bl.a., at de påvisninger, der gøres, og de oplysninger, der fremskaffes, som led i de undersøgelser, der foretages af de nationale myndigheder og fællesskabsmyndighederne, kan gøres gældende som bevisligheder. Disse bestemmelser kan følgelig ikke gøres gældende til støtte for sagsøgerens påstand, hvorefter Kommissionen burde have givet selskabet aktindsigt i alle dokumenter, der måtte vedrøre den foreliggende sag, og dette uden at sagsøgeren havde anmodet herom.

69 Andet led af dette anbringende må derfor forkastes.

Konklusion

70 Henset til ovenstående betragtninger må anbringendet, hvorefter princippet om retten til kontradiktion er tilsidesat, forkastes.

3. Anbringendet om, at artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 er tilsidesat

Parternes argumenter

71 Sagsøgeren har gjort gældende, at det af dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen (præmis 132), som er nævnt i præmis 41 ovenfor, fremgår, at artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 er en generel billighedsklausul, der tager sigte på at dække andre tilfælde end de hyppigst konstaterede i praksis. Bestemmelsen er bl.a. bestemt til at finde anvendelse, når de omstændigheder, som karakteriserer forholdet mellem den erhvervsdrivende og myndighederne, er sådanne, at det ikke er rimeligt at påføre denne erhvervsdrivende et tab, som han normalt ikke ville have lidt.

- 72 Herudover har sagsøgeren understreget, at ifølge fast retspraksis skal Kommissionen ikke blot tage hensyn til Fællesskabets interesse i at sikre, at toldbestemmelserne overholdes, men tillige til den interesse, som importøren, der er i god tro, har i ikke at lide tab, der går ud over de normale erhvervsrisici (jf. dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 41, præmis 133).
- 73 Henset til disse principper er det sagsøgerens opfattelse, at det er åbenbart, at den anfægtede beslutning tilsidesætter artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, for så vidt som der i den foreliggende sag er tale om forskellige omstændigheder, der udgør særlige forhold, som berettiger en toldfritagelse.
- 74 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den administrative procedure, der førte til, at de omtvistede certifikater blev tilbagekaldt, er behæftet med mangler. Ifølge sagsøgeren udgør dette et særligt forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.
- 75 Sagsøgeren har gjort opmærksom på, at de omtvistede certifikater blev tilbagekaldt af de indiske myndigheder, uden at eksportøren havde modtaget meddelelse herom og havde fået lejlighed til udtale sig i denne forbindelse. Ifølge sagsøgeren fremgår det i øvrigt af de dokumenter, som Kommissionen på Rettens anmodning har fremlagt, at fællesskabsmyndighederne og de indiske myndigheder på intet tidspunkt under den administrative procedure har godtgjort eller angivet gyldige grunde til, at de omtvistede fjernsyn ikke skulle have oprindelsesstatus. Denne situation er ifølge sagsøgeren alvorlig, ikke mindst fordi eksportørens erklæringer og de forhold, som de italienske myndigheder har påvist, angiver, at disse fjernsyn opfyldte de betingelser, der i forordning nr. 693/88 er fastsat med hensyn til oprindelse, hvorfor de omtvistede certifikater var gyldige.

- 76 Sagsøgeren har i denne forbindelse forkastet Kommissionens argumentation, hvorefter gyldigheden af tilbagekaldelsen af de omtvistede certifikater, og dermed toldskyldens opståen, ikke kan anfægtes i denne sag. Selskabet har understreget, at Kommissionens argumentation er selvmodsigende, for så vidt som Kommissionen på den ene side har gjort gældende, at det alene tilkommer de italienske myndigheder og domstole at drage omsorg for de afgiftspligtiges retssikkerhed med hensyn til ugyldigheden af oprindelsescertifikater, og på den anden side ikke mener, at de nationale toldmyndigheder og fællesskabsmyndighederne er forpligtet til at kontrollere, om tredjelandsmyndigheders tilbagekaldelse af oprindelsescertifikater er lovlig. Sagsøgeren har anført, at denne argumentation svarer til at nægte importøren enhver effektiv retsbeskyttelse i Fællesskabet, og at den er i strid med Fællesskabets retspraksis, idet, som det bl.a. fremgår af Domstolens dom af 7. september 1999 i De Haan-sagen (sag C-61/98, Sml. I, s. 5003, præmis 52 og 53), Fællesskabets retsinstanter følger en praksis, hvorefter der træffes afgørelse om fritagelse, selv når der er tvivl om, hvorvidt efteropkrævningen er retmæssig.
- 77 For det andet mener sagsøgeren, at selskabets berettigede forventning om, at de omtvistede certifikater var gyldige, og selskabets gode tro tilsammen udgør særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.
- 78 Sagsøgeren har anført, at selskabets berettigede forventning om, at de omtvistede certifikater var gyldige, blev bestyrket såvel af certifikaterne i sig selv som af de af eksportøren afgivne erklæringer og de konstateringer, som de italienske toldmyndigheder gjorde, idet det af disse forhold fremgik, at fjernsynene opfyldte betingelserne for at være omfattet af præferenceordningen, og der ikke var holdepunkter for at antage, at de skulle være urigtige. Sagsøgeren har desuden påpeget, at selskabets forventning om, at certifikaterne var gyldige, var berettiget, ikke mindst fordi selskabet ikke rådede over og stadig ikke råder over oplysninger, der dels kan godtgøre, at certifikaterne er ugyldige, dels bekræfter, at de indiske myndigheder har tilbagekaldt disse certifikater.
- 79 Endvidere har sagsøgeren, i modsætning til, hvad Kommissionen har anført, gjort gældende, at selskabet kan påberåbe sig en berettiget forventning om, at de

omtvistede certifikater var gyldige, samt at selskabet var i god tro med hensyn til, at der forelå særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Ifølge sagsøgeren er det derfor med urette, at Kommissionen i den anfægtede beslutning på grundlag af retspraksis (Domstolens dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 230/83, Van Gend & Loos mod Kommissionen, Sml. s. 3763) og artikel 904, litra c), i forordning nr. 2454/93 lægger til grund, at forventningen om, at certifikaterne er gyldige, normalt ikke er beskyttet. Selskabet har navnlig understreget, at artikel 904, litra c), i forordning nr. 2454/93 ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, idet de omtvistede certifikater ikke er blevet forfalsket, og idet der ikke foreligger oplysninger, der kan godtgøre, at dokumenterne senere viste sig at være falske eller ugyldige med henblik på at opnå præferencetoldbehandling. I øvrigt har sagsøgeren gjort opmærksom på, at selv om det antages, at bestemmelsen finder anvendelse i den foreliggende sag, var beskyttelsen af den berettigede forventning og sagsøgerens gode tro ikke de eneste argumenter, som sagsøgeren påberåbte sig til støtte for sin ansøgning om fritagelse, hvorfor det ikke kunne udelukkes, at de i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 fastsatte betingelser alligevel var opfyldt. Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at artikel 904, litra c), i forordning nr. 2454/93 er ulovlig, idet den er udtryk for en urimelig indskrænkning af beskyttelsen af importørernes berettigede forventning og gode tro.

80 Sagsøgeren er i øvrigt af den opfattelse, at hans synspunkt om, at beskyttelsen af den berettigede forventning om, at oprindelsescertifikaterne er gyldige, og importørernes gode tro under visse omstændigheder kan udgøre særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, både er anerkendt i retspraksis (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 157) og ved Rådets afgørelse af 28. maj 1996 om efterfølgende opkrævning af toldskyld (EFT C 170, s. 1).

81 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at i modsætning til, hvad Kommissionen har konstateret i den anfægtede beslutning, udgør det finansielle tab, som selskabet har lidt som følge af den efterfølgende opkrævning af toldskylden, særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

- 82 Selskabet har påpeget, at det påhviler Kommissionen at forebygge og begrænse tab, der lides af importørerne, og at importørerne ikke drager fordel af præferencetoldordningen, da nedsættelsen af toldafgifterne kommer forbrugerne direkte til gode, mens efteropkrævningen udelukkende belaster importørerne, idet disse ikke har mulighed for at overvælte denne byrde på forbrugerne.
- 83 Sagsøgeren har desuden understreget, at selskabet har sikret sig mod risikoen for en eventuel efteropkrævning ved hos sin leverandør at bestille fjernsyn, der ledsages af oprindelsescertifikater. Selskabet har endvidere påpeget, at det i det foreliggende tilfælde ikke er muligt for selskabet at anlægge en erstatningssag mod eksportøren, idet selskabet ikke råder over oplysninger, der kan bekræfte, at betingelserne for at indrømme præferencebehandling ikke var opfyldt. Sagsøgeren har således anført, at de indiske myndigheder og Kommissionen ikke har fremlagt dokumenter i denne forbindelse, og at de indiske myndigheder ikke har kontaktet leverandøren. I øvrigt er fristen for et sådant søgsmål ifølge sagsøgeren sandsynligvis udløbet.
- 84 Sagsøgeren har for det fjerde gjort gældende, at de indiske myndigheder og Kommissionen har gjort sig skyld i alvorlige forsømmelser. Det er sagsøgerens opfattelse, at disse forsømmelser udgør særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.
- 85 I denne forbindelse har sagsøgeren anført, at præferenceordningen hviler på aftaler mellem Fællesskabet og de lande, der er indrømmet præferencebehandling, herunder Indien. De stater, der er omfattet af ordningen, og Kommissionen er i medfør af aftalerne forpligtet til at sikre, at ordningens regler overholdes, hvilket for de omfattede lande bl.a. indebærer, at de er forpligtet til at kontrollere, at de erklæringer, der afgives af eksportørerne med hensyn til varernes oprindelse, er korrekte, og for Kommissionen indebærer en forpligtelse til at foretage kontrollerne med største omhu for at spare importørerne for unødige tab. Ifølge sagsøgeren er disse forpligtelser vigtige, ikke mindst fordi

præferenceordningen er til fordel for de omfattede lande og ikke er det for importørerne, der, som sagsøgeren, er trængt op i en krog af en ordning, som de ikke har fordel af. Selskabet har tilføjet, at importørerne udelukkende er interesserede i at blive behandlet på lige fod med deres konkurrenter og ikke er interesserede i fordelene ved præferenceordningen.

- 86 Imidlertid har de indiske myndigheder ifølge sagsøgeren tilsidesat deres forpligtelser, idet de for det første har tilbagekaldt certifikaterne uden objektiv grund og uden at give eksportøren mulighed for forinden at tage stilling hertil, for det andet har de, med kendskab til alle de faktiske oplysninger, som var nødvendige ved anvendelsen af de omhandlede toldbestemmelser, udstedt de omtvistede certifikater (Domstolens dom af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 95), og for det tredje har de handlet i utilladelig forståelse med eksportørerne.
- 87 Sagsøgeren har med hensyn til de forsømmelser, som Kommissionen påstås at have gjort sig skyldig i, gjort gældende, at Kommissionen ikke har foretaget en tilstrækkelig nøje overvågning af de indiske myndigheders anvendelse af oprindelsesbestemmelserne for så vidt angår varer bestemt til udførsel til Europa, og at Kommissionen har foretaget en mangelfuld dokumentation af de faktiske omstændigheder i forbindelse med sit kontrolbesøg i Indien.
- 88 Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser i forhold til sagsøgeren, idet den ikke i tide har underrettet selskabet om den tvivl, den havde med hensyn til, om de af de indiske myndigheder udstedte oprindelsescertifikater for udførsel af farvefjernsyn var gyldige. Sagsøgeren har understreget, at det af Kommissionens skriftlige indlæg og de dokumenter, den har fremlagt, fremgår, at Kommissionen allerede i slutningen af 1991 var i tvivl om, hvorvidt de oprindelsescertifikater, der var udstedt for farvefjernsyn, var gyldige. Sagsøgeren har navnlig anført, som det fremgår af meddelelserne om uregelmæssigheder af 25. oktober 1991 og af 29. november 1991, at Kommissionen klart var underrettet om problemerne vedrørende farvefjernsynene med oprindelse i

Indien, således at den kunne meddele importørerne de tvivlsspørgsmål, den havde med hensyn til gyldigheden af de oprindelsescertifikater, der var udstedt af de indiske myndigheder. I den foreliggende sag har Kommissionen imidlertid undladt at gøre dette, hvorfor den ikke har udvist tilstrækkelig agtpågivenhed (dommen om tyrkiske fjernsyn, præmis 268).

- 89 Endvidere har sagsøgeren gjort gældende, at Domstolen i De Haan-dommen, der er nævnt i præmis 76 ovenfor, har fastslået, at en manglende underretning kan udgøre særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Selskabet har navnlig understreget, at Domstolen i den omhandlede dom har fastslået, at fællesskabsretten ikke pålægger toldmyndighederne nogen pligt til at underrette den afgiftspligtige om uregelmæssigheder, som påvirker den toldordning, som den afgiftspligtige anvender, men at den omstændighed, at disse myndigheder ikke underretter den afgiftspligtige, kan udgøre særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Den omstændighed, at myndighederne bevidst har undladt at underrette den afgiftspligtige om svigagtige forhold, har hindret denne i at undgå, at toldskylden opstod.
- 90 Kommissionen har bestridt, at den skulle have foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved i den anfægtede beslutning at lægge til grund, at de i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 fastsatte betingelser ikke var opfyldt i det foreliggende tilfælde.

Rettens bemærkninger

Indledende bemærkninger

- 91 Der er mellem parterne enighed om, at sagsøgeren ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller grov forsømmelighed. Derimod er det omtvistet, om Kommis-

sionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved i den anfægtede beslutning at lægge til grund, at omstændighederne i den foreliggende sag ikke udgør særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

- 92 Det bemærkes i denne forbindelse, at det af retspraksis fremgår, at der foreligger særlige forhold, når det fremgår af sagens omstændigheder, at den berørte befinder sig i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet (jf. Domstolens dom af 25.2.1999, sag C-86/97, Trans-Ex-Import, Sml. I, s. 1041, præmis 21 og 22, og De Haan-dommen, der er nævnt i præmis 76 ovenfor, præmis 52 og 53), og at den pågældende, såfremt disse omstændigheder ikke havde foreligget, ikke ville have lidt tab som følge af efteropkrævning af told (Domstolens dom af 26.3.1987, sag 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Sml. s. 1525, præmis 22).
- 93 Det er i retspraksis ligeledes fastslået, at Kommissionen skal inddrage alle relevante faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der foreligger særlige forhold, og at der hverken er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede, som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 (jf. i samme retning Domstolens dom af 15.5.1986, sag 160/84, Oryzomyli Kavallas m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1633, præmis 16, og den ovenfor i præmis 49 nævnte dom i sagen France-aviation mod Kommissionen, præmis 34).
- 94 I dommen om tyrkiske fjernsyn (præmis 223) har Retten i øvrigt fastslået, at i tilfælde, hvor de berørte til støtte for deres fritagelsesansøgninger har gjort gældende, at de kontraherende parter i en aftale, der forpligter Fællesskabet, har gjort sig skyldige i alvorlige forsømmelser, indebærer denne forpligtelse, at Kommissionens vurdering af begrundelsen for disse ansøgninger skal omfatte samtlige faktiske omstændigheder i forbindelse med de omtvistede importere, som den har fået kendskab til under udøvelsen af den tilsyns- og kontrolfunktion, den

har med hensyn til aftalen. Det følger også af dommen om tyrkiske fjernsyn (præmis 224), at Kommissionen på baggrund af den forpligtelse, der er anført ovenfor i præmis 93, og i betragtning af det billighedsprincip, som danner grundlag for artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, ikke kan udelade relevante oplysninger, som den er blevet bekendt med under udøvelsen af sine opgaver, og som, selv om de ikke indgik i de administrative sagsakter, som forelå under den nationale procedure, eventuelt kunne have begrundet en fritagelse i forhold til de berørte parter.

- 95 Det bemærkes endvidere, som det fremgår af den ovenfor i præmis 41 nævnte dom i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen (præmis 133), at Kommissionen ganske vist råder over et skøn i forbindelse med anvendelsen af artikel 13 i forordning nr. 1430/79 (jf. den ovenfor i præmis 49 nævnte dom i sagen France-aviation mod Kommissionen, præmis 34), men den skal ved udøvelsen heraf foretage en reel afvejning af Fællesskabets interesse i at sikre, at toldbestemmelserne overholdes, og den interesse, som importøren, der er i god tro, har i ikke at lide tab, der går ud over de normale erhvervsrisici. Kommissionen kan derfor ved undersøgelsen af, om fritagelsesansøgningen bør imødekommes, ikke nøjes med at tage hensyn til importørernes adfærd. Den skal også vurdere, hvilken indflydelse dens egen — eventuel forkerte — adfærd har haft på den opståede situation.
- 96 Det skal på grundlag af disse principper vurderes, om Kommissionen har gjort sig skyldig i et åbenbart urigtigt skøn, da den i den anfægtede beslutning lagde til grund, at de af sagsøgeren påberåbte omstændigheder ikke opfyldte betingelserne for, at der kunne antages at foreligge særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

Uregelmæssigheder i forbindelse med tilbagekaldelsen af de omtvistede certifikater som særlige forhold

- 97 Det bemærkes, som det fremgår af sjette, syvende og ottende betragtning til den anfægtede beslutning, at de indiske myndigheders tilbagekaldelse af de omtvi-

stede certifikater førte til, at de toldpræferencer, som sagsøgeren var berettiget til i forbindelse med fjernsynenes overgang til fri omsætning i Fællesskabet, blev afskaffet, og dannede derfor grundlag for de italienske toldmyndigheders beslutning om at foretage efteropkrævning af skyldige toldafgifter hos sagsøgeren for så vidt angik disse indførsler. Derfor er argumentationen, hvorefter tilbagekaldelsen af de omtvistede certifikater sker efter en uretmæssig administrativ procedure, rettet mod lovligheden af de italienske myndigheders beslutning om at foretage en efteropkrævning af importafgifterne, hvilket sagsøgeren også selv har indrømmet.

98 Som det fremgår af retspraksis, har artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 imidlertid alene til formål at gøre det muligt, såfremt der foreligger visse særlige omstændigheder, og såfremt der ikke foreligger forsømmeligheder eller urigtigheder, at fritage erhvervsdrivende for betaling af skyldige afgifter, hvorimod den ikke giver adgang til at bestride, at toldkravet principielt er forfaldent (jf. Domstolens dom af 12.3.1987, forenede sager 244/85 og 245/85, Cerealmingimi og Italgrani mod Kommissionen, Sml. s. 1303, præmis 11, og af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 43). Anvendelsen af de materielle fællesskabstoldbestemmelser henhører under de nationale toldmyndigheders enekompetence. Afgørelser, der træffes af disse myndigheder, herunder afgørelser om efteropkrævning af toldafgifter, kan i medfør af EF-toldkodeksens artikel 243 indbringes for de nationale domstole, som kan forelægge spørgsmål for Domstolen i medfør af artikel 234 EF (jf. i denne retning dom af 16.7.1998, sag T-195/97, Kia Motors Nederland og Broekman Motorships mod Kommissionen, Sml. II, s. 2907, præmis 36).

99 Derimod er genstanden for den procedure for Kommissionen, der er fastsat i artikel 906-909 i forordning nr. 2454/93, ifølge forordningens artikel 905 begrænset til en undersøgelse af de betingelser for fritagelse, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Følgelig kan afgiftspligtige, der som sagsøgeren i den foreliggende sag nedlægger påstand om annulation af den beslutning, der afslutter denne procedure, kun med føje påberåbe sig anbringender, der i det foreliggende tilfælde tilsigter at godtgøre eksistensen af særlige forhold, og/eller at de ikke har udvist forsømmelighed eller urigtighed. Den

afgiftspligtige kan ikke i forhold til denne beslutning påberåbe sig anbringender, som tilsigter at godtgøre ulovligheden af beslutninger fra de kompetente nationale myndigheder, som har pålagt dem at betale de omtvistede afgifter (dommen i sagen CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 98 ovenfor, præmis 44).

- 100 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, er dette forhold ikke en tilsidesættelse af domstolsbeskyttelsen af importørerne i Fællesskabet. Som det fremgår af den opdeling af kompetencerne mellem de nationale myndigheder og fællesskabsmyndighederne, der er beskrevet ovenfor, er det ikke muligt for sagsøgeren som led i den procedure, der er fastsat i artikel 905 ff. i forordning nr. 2454/93, at påberåbe sig argumenter for at anfægte lovligheden af tilbagekaldelsen af de omtvistede certifikater, idet Kommissionen ikke er beføjet til at udtale sig herom. I øvrigt er der intet til hinder for, at sagsøgeren i givet fald fremfører sådanne argumenter under den nationale domstols prøvelse af lovligheden af de italienske toldmyndigheders beslutning.
- 101 Henset til ovenstående betragtninger kan sagsøgerens argumentation, hvorefter den påståede uretmæssige tilbagekaldelse af de omtvistede certifikater udgør særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, ikke tiltrædes.

Sagsøgerens berettigede forventning og gode tro som særlige forhold

— Den berettigede forventning

- 102 Det bemærkes, at ifølge fast retspraksis er der ikke tale om særlige forhold, når der er en forventning om, at oprindelsescertifikater er gyldige, og disse senere

viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige. Den efterfølgende kontrol bliver i vidt omfang nytteløs, såfremt anvendelsen af sådanne certifikater i og for sig kunne begrunde en fritagelse (dommen i sagen Van Gend & Loos mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 79 ovenfor, præmis 13). Den modsatte løsning kunne modvirke de erhvervsdrivendes påpasselighed og påføre de offentlige finanser en risiko, som de erhvervsdrivende som udgangspunkt bør bære (Domstolens dom af 18.1.1996, sag C-446/93, SEIM, Sml. I, s. 73, præmis 45).

- 103 Princippet er gengivet i artikel 4, stk. 2, litra c), i forordning nr. 3799/86, hvoraf det fremgår, at der ikke indrømmes godtgørelse af eller fritagelse for importafgifterne, »når ansøgningen om godtgørelse eller fritagelse alene støttes på, at der for varer, der angives til fri omsætning med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, endog i god tro fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige til opnåelse af denne præferencetoldbehandling«.
- 104 I modsætning til den ulovlighedsindsigelse, sagsøgeren i denne forbindelse har gjort gældende, begrænser bestemmelsen ikke det princip om den berettigede forventning og billighed, der ligger til grund for artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, ud over, hvad der er nødvendigt. Domstolen har understreget i SEIM-dommen, der er nævnt ovenfor i præmis 102 (præmis 46 og 47), at »når en ansøgning, der støttes på, at den pågældende ikke var bekendt med, at de fremlagte dokumenter var falske, forfalskede eller ugyldige, imidlertid er begrundet i omstændigheder, hvorunder der kan antages at foreligge særlige omstændigheder, der skyldes forhold, hvor den berettigede hverken har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenlys forsømmelse, skal ansøgningen i overensstemmelse med artikel 6 i forordning nr. 3799/86 forelægges for Kommissionen til afgørelse. Det kan herefter ikke antages, at artikel 4, stk. 2, litra c), i forordning nr. 3799/86 begrænser den generelle billighedsklausul, der er indeholdt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, ud over, hvad der er nødvendigt«.
- 105 Det følger heraf, at sagsøgerens forventning om, at de omtvistede certifikater var gyldige, ikke i sig selv kan udgøre særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

- 106 Rådets afgørelse af 28. maj 1996, der er nævnt i præmis 80 ovenfor, ændrer, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke ved denne konklusion.
- 107 Det bemærkes i denne forbindelse, at det af denne afgørelse klart fremgår, at den ikke har bindende virkninger og ikke tilsigter at undtage fra de gældende bestemmelser for fritagelse for og tilbagebetaling af told. I afgørelsen anmoder Rådet blot Kommissionen om at foretage en undersøgelse med henblik på at finde en samlet løsning på problemerne med inddrivelse af told i forhold til importørerne i Fællesskabet, når denne efteropkrævning skyldes uretmæssigheder, der påvirker dokumenter, der udfærdiges af myndigheder i tredjelande. Afgørelsen kan derfor ikke ophæve princippet, hvorefter det ikke i sig selv udgør særlige forhold, at der er en forventning om, at oprindelsescertifikater er gyldige, og disse senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige.
- 108 Endvidere kan dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, heller ikke anføres til støtte for sagsøgerens argumenter for så vidt angår beskyttelsen af selskabets berettigede forventning om, at de omtvistede certifikater var gyldige. Det bemærkes, at Retten i præmis 162 i den nævnte dom udtrykkeligt henviser til Domstolens ovenfor i præmis 102 nævnte praksis, hvorefter Retten i præmis 163 udtaler, at denne retspraksis ikke udelukker, at den afgiftspligtige kan gøre andre argumenter gældende til støtte for sin ansøgning om fritagelse.
- 109 Det bemærkes for så vidt angår sagsøgerens argument, hvorefter selskabets berettigede forventning om de omtvistede certifikaters gyldighed var affødt af de af de italienske myndigheder foretagne kontroller og afgivne erklæringer, at det af forordning nr. 693/88 fremgår, at eksportlandets myndigheder, i det foreliggende tilfælde de indiske myndigheder, var kompetente til på opfordring af medlemsstaternes toldmyndigheder at foretage en efterfølgende kontrol af de oprindelsescertifikater, som de havde udstedt, og til om nødvendigt at tilbagekalde de certifikater, der blev anset for ugyldige. Beslutningen om at tilbagekalde de

omtvistede certifikater burde derfor være blevet anfægtet i forhold til de kompetente myndigheder i Republikken Indien og inden for de rammer, der i denne stat gælder for sådanne tvister.

- 110 Endelig er det udelukket, at sagsøgeren kan støtte sin berettigede forventning om, at de omtvistede certifikaters var gyldige, på de af eksportøren afgivne — urigtige — oplysninger. Var dette muligt, ville det være umuligt at foretage en efteropkrævning af told, når eksportøren har handlet svigagtigt, idet importøren nødvendigvis vil have foretaget den omtvistede indførsel på grundlag af oplysninger fra eksportøren.

— Spørgsmålet om god tro

- 111 Det bemærkes, at selv om Kommissionen ikke har rejst tvivl om sagsøgerens gode tro, kan denne omstændighed ikke i sig selv udgøre særlige forhold. Det fremgår af dommen i sagen Van Gend & Loos mod Kommissionen, der er nævnt i præmis 79 ovenfor (præmis 11), at det i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 ubetinget kræves, at de to betingelser, der er fastsat i bestemmelsen, skal være opfyldt, og at der ikke består nogen sammenhæng mellem de to betingelser. Det er derfor udelukket, at god tro, som der allerede er taget hensyn til i forbindelse med betingelsen om, at der ikke er udvist forsømmelighed eller er begået urigtigheder, i øvrigt kan udgøre særlige forhold i henhold til bestemmelsen.
- 112 Sagsøgeren har derfor med urette gjort gældende, at Kommissionen burde have anset sagsøgerens gode tro for særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

Sagsøgerens økonomiske tab som særlige forhold

- 113 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, har Kommissionen ikke foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved i den anfægtede beslutning at antage, at det økonomiske tab, som sagsøgeren har lidt som følge af efteropkrævningen af tolden, ikke udgør særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.
- 114 Det bemærkes, at den omstændighed, at toldmyndighederne i en medlemsstat foretager en efteropkrævning af told som følge af, at myndighederne i et tredjeland efter en kontrol tilbagekalder oprindelsescertifikater, der viser sig at være ugyldige, er en almindelig erhvervsmæssig risiko, som enhver påpasselig erhvervsdrivende, der kender de gældende regler, må tage højde for. Det påhviler derfor de erhvervsdrivende i deres kontraktforhold med deres leverandører selv at sikre sig mod sådanne risici ved at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige, og i givet fald anlægge erstatningssag mod den, der har forfalsket certifikatet (jf. i samme retning Domstolens dom af 17.7.1997, sag C-97/95, Pascoal & Filhos, Sml. I, s. 4209, præmis 59 og 60, og Rettens dom af 9.6.1998, forenede sager T-10/97 og T-11/97, Unifrigo Gadus og CPL Imperial 2 mod Kommissionen, Sml. II, s. 2231, præmis 62 og 63).
- 115 Denne konklusion er så meget desto mere berettiget, fordi den modsatte løsning, nemlig at det tab, der lides som følge af efteropkrævningen, skulle udgøre særlige forhold, ville vanskeliggøre muligheden for overhovedet at foretage en efteropkrævning af told, idet denne form for efteropkrævning pr. definition sker længe efter den oprindelige indførsel og det efterfølgende salg af de importerede varer, og dermed ville forhindre enhver tilbagesøgning af de ubetalte afgifter.

De indiske myndigheders og Kommissionens forsømmelser som særlige forhold

— Indledende bemærkninger

- 116 Det fremgår af retspraksis, at såfremt tredjelände og/eller Kommissionen tilsidesætter deres forpligtelser til at overvåge, at importordningerne overholdes, kan dette udgøre særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 (jf. i denne retning den i præmis 41 nævnte dom i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 162 ff., den i præmis 65 nævnte dom i sagen Primex Produkte Import Export mod Kommissionen, præmis 140 ff., og dommen om tyrkiske fjernsyn, præmis 237 ff.). I disse domme nåede Retten imidlertid udelukkende til denne konklusion på grund af alvorligheden af de konstaterede forsømmelser og de virkninger, de havde for lovligheden af de transaktioner, der blev foretaget i henhold til disse ordninger. De nævnte forsømmelser medførte, at sagsøgerne i disse sager blev bragt i en særlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme virksomhed.
- 117 Det fremgår desuden af disse domme, at det egentlige indhold af de forpligtelser, der i medfør af den gældende lovgivning i hvert konkret tilfælde påhviler henholdsvis tredjelandsmyndighederne og Kommissionen, skal undersøges for at vurdere, om de pågældende myndigheder og/eller Kommissionen har gjort sig skyldig i forsømmelser, der kan antages at udgøre særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

— Spørgsmålet om de indiske myndigheders forsømmelighed

- 118 Som det også fremgår af beskrivelsen af de relevante retsregler (jf. navnlig præmis 12-15 ovenfor), spillede de indiske myndigheder, som myndigheder i et tredjeland, der er omfattet præferencetoldordningen, en særlig vigtig rolle ved anvendelsen af og kontrollen med denne ordning, og herunder navnlig for så vidt angår reglerne om varernes oprindelse. Således påhvilede det i overensstemmelse med artikel 15 i forordning nr. 693/88 generelt de indiske myndigheder at overholde eller foranledige overholdt reglerne vedrørende udfærdigelse og udstedelse af oprindelsescertifikater. Med henblik herpå tilkom det disse myndigheder at bistå Fællesskabet ved at lade toldmyndighederne i medlemsstaterne efterprøve dokumentets ægthed eller nøjagtigheden af oplysningerne vedrørende de pågældende varers virkelige oprindelse (samme forordnings artikel 7, stk. 1). Myndighederne kunne ligeledes foretage efterfølgende kontrol af de oprindelsescertifikater, de havde udstedt. I henhold til samme forordnings artikel 13, stk. 1, var myndighederne i øvrigt forpligtet til på begæring af toldmyndighederne i Fællesskabet at foretage en sådan kontrol, når toldmyndighederne i Fællesskabet havde »begrundet tvivl hvad angår dokumentets ægthed eller rigtigheden af oplysningerne vedrørende de omhandlede varers oprindelse« (jf. for så vidt angår følgerne af efterfølgende kontrol endvidere forordningens artikel 27).
- 119 Sagsøgeren har gjort gældende, at de indiske myndigheder har tilsidesat deres forpligtelser, idet de for det første har tilbagekaldt certifikaterne uden objektiv grund og uden at give eksportøren mulighed for forinden at tage stilling hertil, idet de for det andet med kendskab til alle de faktiske oplysninger, som var nødvendige ved anvendelsen af de omhandlede toldbestemmelser, har udstedt de omtvistede certifikater (den i præmis 86 nævnte dom i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 95), og idet de for det tredje har handlet i utilladelig forståelse med eksportørerne.
- 120 For så vidt angår sagsøgerens første argument, nemlig at de indiske myndigheder har tilsidesat deres forpligtelse til at underrette og høre eksportøren, inden de tilbagekalder de omtvistede certifikater, bemærkes, at selv om det antages, at der

foreligger en sådan forpligtelse i henhold til indisk ret, og at sagsøgeren kan føre bevis for, at han ikke er blevet hørt forinden, kan denne omstændighed ikke anses for at være særlige forhold i relation til sagsøgeren. Som det er understreget i præmis 99 ovenfor, er sagsøgerens argumentation på dette punkt uden betydning for nærværende sag, idet den vedrører gyldigheden af tilbageholdelsen af de omtvistede certifikater og følgelig lovligheden af de italienske myndigheders beslutning om efterfølgende at opkræve importafgifterne. I øvrigt, selv om der skulle tages hensyn hertil, svækkes sagsøgerens argumentation af referatet af mødet den 27. november 1992 mellem repræsentanter for Fællesskabets mission og de indiske myndigheder, hvoraf det fremgår, at de indiske myndigheder havde hørt eller i det mindste havde til hensigt at høre eksportørerne, inden myndighederne tilbagekaldte de omtvistede certifikater.

- 121 Hvad angår de øvrige forsømmelser, som sagsøgeren har hævdet foreligger, kan det på grundlag af de af Kommissionen fremlagte dokumenter lægges til grund, at, ud over at de indiske myndigheder aktivt har samarbejdet med Kommissionens og medlemsstaternes tjenestegrene med hensyn til at undersøge retmæssigheden af eksporten af farvefjernsyn til Fællesskabet, har disse myndigheder ikke haft kendskab til alle faktiske omstændigheder, der var nødvendige for at kunne anvende den pågældende lovgivning, og handlede ikke i utilladelig forståelse med eksportørerne. Det fremgår klart af rapporten fra det kontrolbesøg, der blev foretaget i Indien mellem den 12. og den 27. november 1992, og af skriftvekslingen mellem Kommissionen og de indiske myndigheder, at de indiske myndigheder blev vildledt af de indiske eksportører for så vidt angår opfyldelsen af betingelserne for udstedelse af oprindelsescertifikater. Sagsøgeren har ikke fremlagt oplysninger, der kan godtgøre, at dette ikke var tilfældet i denne sag.

— Kommissionens forsømmelser

- 122 Kommissionen påstås at have gjort sig skyldig i to former for forsømmelser: Dels har Kommissionen tilsidesat sin generelle forpligtelse til at overvåge og

kontrollere de indiske myndigheders anvendelse af præferencetoldordningen, dels har den tilsidesat sin forpligtelse til at meddele sagsøgeren sin tvivl vedrørende gyldigheden af de oprindelsescertifikater for farvefjernsyn, der var udstedt af de indiske myndigheder.

- 123 For så vidt angår den påståede tilsidesættelse af forpligtelsen til at overvåge og kontrollere bemærkes for det første, at i modsætning til de tilfælde, der blev taget stilling til i dommen om tyrkiske fjernsyn, hvoraf det fremgår, at Kommissionen udøvede en vigtig funktion med hensyn til kontrollen af anvendelsen af associeringsaftalen EØF-Tyrkiet (jf. især dommens præmis 257-259), var Kommissionens kompetence for så vidt angår anvendelsen af toldpræferenceordningen med Indien relativt begrænset. Forpligtelsen til at sikre, at de gældende regler blev overholdt, påhvilede hovedsageligt medlemsstaternes myndigheder og de indiske myndigheder. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, indeholder hverken forordning nr. 3831/90 eller forordning nr. 693/88 bestemmelser, der bemyndiger eller endog forpligter Kommissionen til at overvåge de indiske myndigheders udstedelse af oprindelsescertifikater eller sågar give instrukser til disse myndigheder. Kommissionens opgave var blot at samle oplysningerne fra medlemsstaterne og koordinere initiativerne (bl.a. inspektionsbesøgene i modtagerlandet) med henblik på at sikre, at præferenceordningen overholdes.

- 124 I øvrigt kan det konstateres, at selv om sagsøgeren er blevet gjort bekendt med rapporterne fra kontrolbesøget i Indien i november 1992, skriftvekslingen mellem Kommissionen og de indiske myndigheder og skriftvekslingen mellem Kommissionen og de nationale myndigheder under den administrative procedure, har selskabet på intet tidspunkt været i stand til at føre bevis for sine påstande om, at Kommissionen skulle have gjort sig skyldig i forsømmelser. Tværtimod fremgår det af disse dokumenter, at Kommissionen inden for rammerne af sine beføjelser har handlet hurtigt og med omhu for så vidt angår oplysninger om og kontrollen med de uregelmæssigheder, der var i forbindelse med visse indførsler af farvefjernsyn med oprindelse i Indien.

- 125 I øvrigt må sagsøgerens argument om, at Kommissionen ikke har foretaget en tilstrækkelig kontrol af de omtvistede farvefjernsyns oprindelse, forkastes, eventuelt efter en anmodning herom fra de nationale myndigheder, idet, som det er understreget ovenfor i præmis 118, det påhvilede de indiske myndigheder, og ikke Kommissionen, at foretage efterfølgende kontrol af oprindelsen af de varer, der blev eksporteret under præferenceordningen.
- 126 For så vidt angår den påståede tilsidesættelse af Kommissionens forpligtelse til at underrette sagsøgeren om den tvivl, som Kommissionen havde med hensyn til, om de af de indiske myndigheder udstedte oprindescertifikater var gyldige, bemærkes, at fællesskabsretten ikke udtrykkeligt pålægger Kommissionen nogen forpligtelse til at underrette importørerne, når den er i tvivl om, hvorvidt de toldmæssige transaktioner, der foretages af importørerne i henhold til en præferenceordning, er lovlige (jf. i denne retning for så vidt angår ordningen for ekstern forsendelse den i præmis 76 ovenfor nævnte De Haan-dom, præmis 36).
- 127 Det er korrekt, at det i dommen om tyrkiske fjernsyn, der er nævnt i præmis 30 ovenfor (præmis 268), er anerkendt, at en sådan forpligtelse i visse særlige tilfælde kan udledes af Kommissionens almindelige forpligtelse til at udvise den fornødne omhu over for de erhvervsdrivende. Det kan imidlertid fastslås, at de faktiske omstændigheder i denne sag ikke er de samme som i dommen om tyrkiske fjernsyn. I de sager, der førte til denne dom, var Kommissionen bekendt med eller havde alvorlig mistanke om, at de tyrkiske myndigheder havde gjort sig skyldig i grove forsømmelser ved anvendelsen af associeringsaftalen (bl.a. idet de ikke havde gennemført bestemmelser om opkrævning af udligningsafgift), og at disse forsømmelser havde indflydelse på gyldigheden af alle udførsler af fjernsyn til Fællesskabet. Derimod har Kommissionen i den foreliggende sag ikke modtaget oplysninger om, at sådanne forsømmelser skulle være begået af de indiske myndigheder. I øvrigt er der ikke ført bevis for, at sådanne forsømmelser har fundet sted (jf. ovenfor, præmis 120 og 121).

- 128 I øvrigt kan Kommissionen i medfør af sin almindelige forpligtelse til at udvise den fornødne omhu kun være forpligtet til i almindelighed at underrette importørerne i Fællesskabet, når den har begrundet tvivl om, hvorvidt et større antal udførsler i henhold til en præferenceordning er retmæssige.
- 129 Det er imidlertid åbenbart, at da sagsøgeren foretog de omtvistede indførsler, havde Kommissionen ikke en sådan tvivl i forhold til indførslerne af farvefjernsyn med oprindelse i Indien. Det fremgår nemlig af skriftvekslingen mellem de indiske myndigheder og Kommissionen, at før oktober 1992 nærede Kommissionen kun tvivl om, hvorvidt visse oprindelsescertifikater udstedt af de indiske myndigheder for fjernsyn, som var fremstillet i Indien af en anden leverandør end sagsøgeren, var gyldige. Herefter var det først i løbet af oktober 1992, at fællesskabsmyndighederne udvidede deres undersøgelser til at omfatte andre fjernsynsproducenter, herunder eksportøren, idet fællesskabsmyndighederne havde tvivl med hensyn til, om de oprindelsescertifikater, der var udstedt for udførslen af farvefjernsyn, der var fremstillet af disse selskaber, var gyldige.
- 130 Kommissionen har derfor ikke tilsidesat sine forpligtelser ved ikke inden de omtvistede indførsler at underrette sagsøgeren om den tvivl, den havde med hensyn til, om visse af de af de indiske myndigheder udstedte oprindelsescertifikater var gyldige.
- 131 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at selv om det antages, at Kommissionen ikke var forpligtet til at underrette selskabet om sin tvivl med hensyn til, om oprindelsescertifikaterne var gyldige, kan den bevidste undladelse af at underrette de erhvervsdrivende, som det også fremgår af den i præmis 76 nævnte De Han-dom, antages at udgøre særlige forhold i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Sagsøgeren har anført, at Domstolen i De Haandommens præmis 53 har præciseret, at »der [kan] antages at foreligge særlige forhold som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 i og med, at man tilgodeser hensynet til en undersøgelse, som fremmes af told- eller politimyndighederne, når der ikke kan tilregnes den afgiftspligtige nogen

urigtighed eller forsømmelse, og når vedkommende ikke er blevet underrettet om undersøgelsens forløb. Selv om det nemlig kan være legitimt, at de nationale myndigheder bevidst lader lovovertredelser eller uregelmæssigheder blive begået for bedre at kunne afsløre et netværk, identificere bedragerne og fremskaffe eller bestyrke bevismidler, kan den omstændighed, at man lader den afgiftspligtige bære den toldskyld, som følger af disse valg i tilknytning til forfølgelsen af overtrædelserne, være i strid med det billighedsformål, som ligger til grund for artikel 905, stk. 1, i forordning nr. 2454/93, da det sætter den afgiftspligtige i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet«.

132 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

133 Det skal i denne forbindelse blot bemærkes, at i den sag, der forelå i De Haan-dommen, der er nævnt i præmis 76 ovenfor, havde de nederlandske toldmyndigheder allerede kendskab til eller i hvert fald stærk mistanke om, at der forelå toldsvig, endog inden de toldmæssige transaktioner, der medførte, at der opstod toldskyld, havde fundet sted. Myndighederne kunne derfor have underrettet den pågældende om den eventuelle toldskyld, men undlod bevidst at gøre det for bedre at kunne afsløre netværket, identificere bedragerne og fremskaffe eller bestyrke bevismidlerne.

134 Dette er klart ikke tilfældet i nærværende sag. Det bemærkes, som det også er understreget i præmis 129 ovenfor, at da sagsøgeren foretog de omtvistede indførsler, var Kommissionen ikke i tvivl om, hvorvidt de oprindelsescertifikater, der var udstedt til eksportøren, var gyldige. Følgelig har Kommissionen og de nationale myndigheder ikke bevidst ladet sagsøgeren være uvidende og ladet toldskylden opstå.

Konklusion

- 135 Henset til det foregående må anbringendet om tilsidesættelse af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 forkastes.

4. Sammenfattende konklusion

- 136 Da sagsøgerens to anbringender må forkastes, bør Kommissionen frifindes.

Sagens omkostninger

- 137 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges selskabet at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hyper Srl betaler sagens omkostninger.

Jaeger

Lenaerts

Azizi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 2002.

H. Jung

Justitssekretær

M. Jaeger

Afdelingsformand